

[Hanne Reintoft.]

ste reaktion op, sådan som vi hørte det, mens vi var til vælgermøder.

Det er derfor nødvendigt at trække nogle principielle ting frem om regeringens spareplaner netop på det sociale område også, fordi der vil blive uro i befolkningen, og det vil være nødvendigt at lave lovforslag, der imødegår regeringens planer.

Allerførst må vi sige, at den almindelige nedskæring på åndssvageforsorgens område ikke kan tolereres, og de forsvundne millioner fra sidste finanslov bør bringes til veje, hvis ikke vi skal få en skandaløs behandling af vores allersvageste medborgere. Det er en sag, som hele tinget må komme tilbage til. Vi må også protestere mod nedsættelse af statstilskuddet til sygesikringen, fordi det er en meget uheldig tendens, at vi vælter stadig større byrder over på kommunerne. Det må i meget høj grad forringe hele deres sociale serviceapparat, fordi det ellers bringer kommuneskatten op på et niveau, der i hvert fald er uantageligt i disse perioder, hvor der agiteres så hårdt for skattenægteri.

Derimod vil jeg godt give regeringen medhold i, at man kan diskutere den befordringsgodtgørelse, som man nu vil lade ophøre. Det var en kostbar ordening, der har medført et enormt bureaukrati, og jeg tror bestemt ikke, at vi kan frasige os, at der har fundet et vist misbrug sted. Befordringsgodtgørelsen var måske et typisk eksempel på denne middelstandssocialpolitik, hvor man uddeler nogle småskillinger til alle og ikke hjælper, hvor det er virkelig nødvendigt.

Men jeg må dog sige, at fru Grethe Philips historie var lidt for hurtig om damen, der bare skulle køre i taxa, for alle sygehusvæsen har den ordening, at bruger man andet end de offentlige transportmidler, f.eks. Falok eller taxa, så skal det attesteres af lægen på afdelingen, og det bliver håndhævet ret nidkært. Jeg vil også sige, at hvis man fjerner denne befordringsgodtgørelse, tror jeg, man må overveje at forbedre de gamle regler om fribefordring, vi brugte før, så de mindrebemidlede stadig får gode mu-

ligheder for at komme på hospital, hvis de er nødt til at bruge mere kostbar transport.

Med hensyn til bortfald af mælkekompen- sationen til pensionisterne kan det måske forsvares, da der nu er en anden mælkeord- ning, men det kan ikke forsvares, at man tager så meget som en rød øre fra pensioni- sterne i det hele taget. Som hr. Knud Jes- persen gjorde opmærksom på i går, har pen- sionisterne fået en stigning på 2-4 pct., mens priserne er steget omkring 18 pct. Det er muligt, regeringen ikke ved det, men der er fattigdom, der er nød ude i mange pensio- nistfamilier. Hvert eneste hospitalsvæsen i Danmark kan fortælle om folk, der kommer ind, fordi de er medtaget af kulden. De har ikke haft råd til at købe olie, de er medtaget af dårlig ernæring, og de har i det hele taget meget store vanskeligheder med at leve ef- ter det, vi trods alt alle sammen vil mene er en nogenlunde anstændig tilværelse. Derfor bør der ydes pensionisterne kompensation, der dækker disse ganske voldsomme pris- stigninger. Pension er et eksistensminimum og tåler ingen beskæring.

Der er en ting, der altid har fyldt mig med beundring i dette ting, og det er den saglighed, hvormed man udtaler sig om noget, man ikke har spor forstand på. Når man i går hørte hr. Lindholt fra frem- skridtspartiet og hr. Haunstrup Clemmen- sen tale om plejehjemsproblematikken, må jeg sige, at så steg min beundring et par grader igen. Man står her og diskuterer, om de gamle skal være hjemme eller ude, man står og taler om eksplosiv udvikling i pleje- hjemsbyggeriet. Hvad er de faktiske for- hold? De er, at der måske nok i nogle land- kommuner er nogle alderdomshjem besat med ældre, der — hvis omsorgsforanstalt- ningerne blev gennemført — kunne være hjemme, men i alle de store byer, i Køben- havns amt og i København er problemet et helt andet. Der er alle, der kan krybe og gå, hjemme. De, der skal på plejehjem og ikke kan få plads, er tunge plejepatienter, der kræver både ilt og sugeapparater og alt mu- ligt andet, det er folk, der kun kan passes.